

Я хочу нагадати вам, панове,
Криловську баєчку про зайця русака:
Звірячий гурт, зібравшись на лови,
Піймав ведмедика-большовика, —
Бо всі ведмеді щирі комуністи,
Коли чужого хочуть попоїсти.
Отож, піймавши ворога того
Та вбивши, почали ділити його.
Коли це заєць плиг із-за ліщини,
Та в атамана звірів із-під лап
Він за ведмеже вушко: хап!
«А ти з якої наших військ частини? —
Кричать йому. —Хіба ж ти воював?»
«Я вам, панове, помагав, —
Він каже, — це ж вам я нагнав ведмедя з лісу».
«Ну й спритний же який ти до брехні!
Таких немає в нашій стороні!
На ж, ось тобі шматок і геть ік бісу!
Ха, ха, ха, ха! От русачок,
Дотепний землячок!
Ну й насмішив же нас, псяюха!»
І заєць за брехню дістав пів-уха.
Це так було в Московщині колись.
Тепер зайці вже інші повелись.
І як такий русак приходить на Україну,
Тоді як ворога вона побила вкрай,
То вже не просить з здобичі частину,
А тягне все, як свій законний пай.
Мовляв, на те й здались чуже завзяття й праця,
Щоб мав я що ковтнуть і чим повеличаться.
Та, дяка богам, й ловці тепер не так.
Як перше, дивляться на тих зайців-сіпак
І тим, хто краде плід чужої перемоги,
Покажуть ще, як правлять козам роги.